

258

1. Pe-łni tę-sknot, lecz z ra-do-ścią, pie-lgrzy -

mu-ją tam w Oj-co-wski Dom. Pa-trzą w gó-rę

nań z u-fno-ścią, wi-dząc ła-skę w niej be-zpie-czni

są. Chy-trość wro-ga nic im nie za-bie-rze,

a-ni u-cisk ni cie-rpie-nia czas,

też już nie za - szko - dą; Je - zus strze - że

rę - ce Je - go chro - nią w wa - lce nas.

2. Ktoby bał się? Kto narzekał?
I zaniechał tu swój bój i bieg?
Ten co winy niósł, umierał;
On nas w górny dom przeniesie wnet.
Z nami cel osiągnie, Ojca progi.
Wnet radosny zabrzmiał trąby zew,
tych co śpią obudzi Zbawca drogi;
mnóstwa braci wzniosą chwały śpiew.

3. Do Cię odejść w każdej chwili,
z Tobą Jezu gdy spoczniemy wraz:
Błogość niebios nas posili,
być w ojczyźnie już po wieczny czas.
Choć już Twoje Imię też tu mamy,
z tęsknych serc wołamy: Jezu przyjdź!
Tak przychodzę wnet! Nam mówisz - Amen!
Śłodkie to jest. Jezu Panie przyjdź!